

- ГЛАФИРА /весело и самоуверено/. - Добър вечер, професоре!
- ПЕТРИНСКИ - Добър вечер, Глафира.
- ГЛАФИРА - Мислех, че не си се върнал още от клиниката и си позволих да се отбия.
- ПЕТРИНСКИ *Тя мисли е толкова нещастна, ама* - ~~Толкова ли е неприятно, че съм се върнал?~~
- ГЛАФИРА /сваля ръкавиците си/. - Една вечер ти намекна, че се отбивам у вас, за да вземам алиби за закъсненията си в къщи, и това ме засегна.
- ПЕТРИНСКИ - Очевидно съм се пошегувал с доверието, което съпругът ти има към тебе.
- МАРИЯ /към Глафира/. - Доверчивите хора са постоянен обект на негите му, Глафира! Нима не знаеш?
- ПЕТРИНСКИ - Няма нищо по-вредно от сериозното отношение към такива хора. Когато един съпруг почне да вярва в жена си, става скучен!... ~~Позвава се опасност за брака!~~
- МАРИЯ - А когато е недоверчив, става забавен? Така ли?
- ПЕТРИНСКИ - Да, скъпа! Така се спасява от равнодушието на жена си, което е по-лошо от гнева ѝ! /към Глафира./ Недоверието е основата върху която се крепи бракът! Махни недоверието, и бракът пропада!
- ГЛАФИРА /усмихнато към Мария/. - Твоят съпруг пак почна да блести с парадокси!
- МАРИЯ - Парадоксите у него са завеса, зад която си играе с хората, както му е угодно.